

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3311/04
16.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, коју заступа АБ, адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије у Београду, број: 463-02-00118/2003-07 од 16.06.2004. године, уз учешће заинтересованих лица ББ и ВВ, у предмету грађевинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем поништен је закључак Одељења за имовинско-правне послове општине Савски венац број: 46-87/2001-IV-01 од 27. 03. 2003. године, којим закључком је прекинут поступак покренут по предлогу ББ и ВВ, за понављање поступка окончаног правноснажним решењем Одељења за имовинско-правне послове општине Савски венац број: 46-87/2001 од 25. 10. 2002. године, до правноснажног окончања судског спора који се води код Другог општинског суда у Београду под бројем П-6804/02.

Тужиља тужбом оспорава законитост решења туженог органа указујући да у конкретном случају заинтересована лица М ББ и ВВ немају статус странке у поступку у смислу одредбе члана 39. Закона о општем управном поступку, нити су учинила вероватним околности на којима заснивају предлог за понављање поступка у смислу одредбе члана 244. истог Закона, као и да се заштита права, за које тврде да им је повређено у поступку не може тражити у управном поступку, у смислу одредбе члана 1. у вези члана 257. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење преиначи.

У одговору на тужбу тужени орган остаје при разлозима из оспореног решења и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка предмета произлази да је тужени орган решавајући по жалби ББ и ВВ, изјављеној против закључка првостепеног органа - Одељења за имовинско-правне послове општине Савски Венац број: 46-87/2001-IV-01 од 27. 03. 2003. године, оспореним решењем поништио ожалбени закључак, налазећи да је првостепени орган донео ожалбени закључак уз битну повреду правила поступка. Ово са разлога, што се у конкретном случају, поступак покренут пред Другим општинским судом у Београду, ради утврђивања чињенице да правне радње које су предузели тужиља и њен супруг ГГ, а које су ГГ довеле у инсолвентно стање, према повериоцима ББ и ВВ, немају никаквог правног дејства, не може сматрати претходним питањем у смислу одредбе члана 134. став 1. Закона о општем управном поступку, којом је прописано, да ако орган који води поступак наиђе на питање без чијег се решења не може решити сама управна ствар, а то питање чини самосталну правну целину за чије је решење надлежан суд или други орган (претходно питање), он може, под условима из овог Закона, сам расправити то питање, или поступак прекинути док надлежни орган то питање не реши.

Правилно је, по оцени Врховног суда Србије, поступио тужени орган, када је решавајући по жалби поништио закључак првостепеног органа, којим је прекинут поступак покренут по предлогу заинтересованих лица за понављање поступка окончаног правноснажним решењем првостепеног органа од 25. 10. 2002. године, али не из разлога наведених у образложењу оспореног решења, већ из разлога што првостепени орган у поступку код одлучивања по предлогу за понављање поступка из члана 239. наведеног Закона о општем управном поступку није претходно ценио, да ли су испуњени основни формално-процесни услови да би предлог за понављање поступка могао бити разматран, у смислу одредаба члана 246. став 1. наведеног Закона, којима је прописано, да кад орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном.

Сматрајући да наводима тужбе није доведена у сумњу законитост оспореног решења и да ово решење

није донето на штету тужиље, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 16. 03. 2006. године, У. 3311/04

Записничар Председник већа-судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж